

Posudek oponenta bakalářské práce
Augustiniánský klášter svatá Dobrotivá v Zaječově
Aneta Šuttová

„Svatá Dobrotivá je úžasným místem na Podbrdsku, starobylym klášteřem, z jehož zdi doslova dýchá historie, a budovou, která své návštěvníky zaujme i svými pohnutými osudy v moderní době a svým současným znovuzrozením. Navzdory tomu klášter na okraji Zaječova dosud svou adekvátní monografií nemá a případní zájemci jsou odkázáni jen na dílčí studie, případně na popularizující literaturu. Dokonce ani diplomové a bakalářské práce jej zatím nevzaly v potaz.“ Tolik mé zopakování z loňského roku, kdy se autorka pokoušela se stejným tématem o obhajobu poprvé, ale kvůli celé řadě nedostatků, odborných i jazykových, neuspěla. Hned při krátkém začtení do druhé, opravené a rozšířené verze však lze konstatovat, že se tu jedná o takový rozdíl, že by jej mohla vystihnout snad jen slova klasika o nebi a dudách.

Aneta Šuttová kompletně změnila strukturu své práce, vyhnula se nic neřikajícím kompilačním statím o obecně známých věcech a zaměřila se detailněji na archivní prameny i méně známou a méně dostupnou literaturu. Díky tomu se jí otevřela pestrá škála témat z dějin zaječovského kláštera i zákulisí jeho všedního života. První čtyři kapitoly jsou jakýmsi prologem k jádru pojednání a postupně se věnují historii augustiniánského řádu a jeho odnoží (kanovníci vs poustevníci), obce Zaječov, Zajíců z Valdeka (s důrazem na Oldřicha Zajíce coby zakladatele kláštera) a mučednice svaté Dobrotivé, která je v českém prostředí velmi málo známa. Další kapitoly se zabývají již samotnými osudy kláštera, a to v chronologickém sledu, po jednotlivých staletích. Ke zlomovým událostem (kromě vlastního založení konventu) náležely husitské války, odchod augustiniánů v době úpadku klášterního života v polovině 16. století, nový nádech a rozmach v pobělohorské éře zakončený ovšem josefinskými reformami, jež existenci kláštera ohrozily, v době nejnovější pak komunistický puč s následným zanedbáváním klášterních budov a neblahým využitím, o němž by mohli vyprávět zvláště bývalí „pétépáci“. Poslední kapitola patří současnosti a momentálnímu využití rozsáhlých prostor této jedinečné památky k nejrůznějším společensko-kulturním účelům.

Ačkoli středověké a raně novověké archivní dokumenty autorka nevyužila, jistě z jazykových (latina, němčina) a paleografických důvodů, takže zůstala u literatury (což není výtka), od 19. století se již o archiválie (mj. kronika z let 1835–1910) a v duchu oral history také o výpovědi pamětníků opřela a na jejich základě vytvořila celkově přínosný text, který může do budoucna posloužit i dalším badatelům.

Měl-li jsem pak k první verzi této bakalářské práce velmi závažné výhrady co do jazykových lapsů, verze korigovaná je v tomto směru na velmi solidní úrovni, snad až na pár překlepů a stylisticky nikoli nejlépe použitých obrátů.

Práci každopádně rád navrhuji k obhajobě a hodnotím ji jako **v ý b o r n o u**.

V Plzni dne 18. května 2022

doc. PhDr. Jan Kilián, Ph.D.